

[Socialministeren.]

så synes jeg nok, det er nødvendigt at stille spørgsmålet: hvor skal pengene komme fra?

Med hensyn til forslaget om at afkorte forsikringsperioden i dagpengelovens § 28 vedrørende den frivillige dagpengeordning for selvstændige erhvervsdrivende fra 5 uger til 3 uger, går jeg ud fra, at det skyldes en forglemmelse, at der ikke samtidig er foreslået en ændring af lovens § 18, stk. 3, således at alle selvstændige obligatorisk bliver sikret dagpenge efter 3 ugers sygdom fra den offentlige dagpengeordning. Ellers er forslaget en decideret forringelse af ordningen for de selvstændige erhvervsdrivende. Et sådant forslag, der vil give selvstændige adgang til dagpenge fra det offentlige allerede efter 3 ugers sygdom, bryder imidlertid med dagpengelovens princip om, at lønmodtagere og selvstændige af finansielle grunde skal være ligestillet med hensyn til retten til dagpenge fra det offentlige efter 5 ugers sygdom.

Denne ikke foreslåede, men efter min opfattelse nødvendige konsekvensændring må antages at betyde en årlig merudgift for det offentlige på ca. 20 mill. kr. i april 1976-priser. Også her må jeg spørge: hvor skal pengene komme fra?

Jeg må sige om begge disse forslag, at regeringen under ingen omstændigheder kan være med.

Vedrørende forslag om at forhøje aldersgrænsen for adgangen til at tegne frivillig sikring fra 50 til 67 år, vil jeg gerne gøre opmærksom på det forhold, at regeringen allerede i 1973 forhøjede aldersgrænsen fra 45 til 50 år. Dernæst kan jeg oplyse, at sikringsstyrelsen er i gang med at undersøge spørgsmålet om hele den frivillige sikringsordning, og sikringsstyrelsen behandler herunder spørgsmålet om aldersgrænsen og om sikring af dagpenge efter faste satser.

Til slut vil jeg gerne tilføje, at vi også i regeringen er klar over, at selvstændige mindre erhvervsdrivende kan have en række vanskeligheder. Det blev da også indsat i augustforliget, at sikringsstyrelsen skulle undersøge, om højden af præmien for forsikring af medarbejdere mod sygdom, 5 ugers reglen, medvirker til at forringe beskæftigelsen i mindre erhvervs virksomheder. Denne undersøgelse er nu igangsat, og når den er færdig, vil jeg vende tilbage til spørgsmålet.

De to første dele af venstres forslag må jeg

klart tage afstand fra, den tredje er vi ved at se på.

Winnie Russell (S):

I relation til venstres forslag om, at lønmodtageren skal have været beskæftiget dobbelt så lang en periode som nu, inden han opnår ret til dagpenge fra arbejdsgiveren, skal det bemærkes, at forslaget bygger på en forudsætning om, at alle nyantagne lønmodtagere kun venter på at have opnået tilstrækkelig anciennitet, så de kan melde sig syge. Hvis denne filosofi skulle holde stik, hvad jeg langtfra tror på, ville forslaget være uden særlig effekt med henblik på at modvirke denne tendens, idet lønmodtageren i så fald blot ville vente, til den nye anciennitet er opnået. Men jeg har stadig uendelig svært ved at fatte den holdning, der ligger bag forslaget, nemlig den, at lønmodtagerne bare vil snyde og bedrage, når de kan komme til det. Man bør i venstre bemærke sig, at der i dagpengelovens § 5, stk. 1, § 7 og § 11 er indføjet en række bestemmelser, der direkte tilsigter at begrænse lønmodtagernes muligheder for uberettiget at få udbetalt dagpenge, og samtidig beskytter specielt mindre arbejdsgivere mod den tilfældige sygdomsrisiko, som kan påføres arbejdsgiveren.

Løsningen på problemet er helt klart en oplysningskampagne, også i relation til uorganiserede arbejdsgivere, om, hvilke muligheder de enkelte arbejdsgivere har for at begrænse deres betalingsrisiko i relation til dagpengelovgivningen. Dette kan ske med en kraftigere opslutning omkring den offentlige forsikringsordning, dagpengelovens § 11, som er meget billig – den koster 2½ pct. af lønsummen – og væsentlig større brug af muligheden i § 12 for at indgå en aftale med lønmodtageren, med godkendelse fra kommunen, til imødegåelse af specielt belastende sygdomsrisiko hos enkelte lønmodtagere.

Ifølge oplysninger fra sikringsstyrelsen er kun ca. 7.000 af ca. 300.000 selvstændige tilmeldt forsikringsordningen i henhold til § 11. Disse 7.000 arbejdsgivere beskæftiger ca. 14.000 lønmodtagere, og den gennemsnitlige årlige præmie for disse arbejdsgivere for 1976–77 er ca. 3.300 kr.

Der udbetales for tiden mellem 25 og 30 mill. kr. om året i dagpenge i henhold til § 12-aftaler, hvilket svarer til ca. 1,2 pct. af det offentliges udgifter til dagpenge. Dette må betragtes som et meget lille beløb på baggrund